

i det Høieste kan findes nogle Trykfeil, saa er det langtfra saaledes, hvor der er Spørgsmaal om Gjengivelse af Kunstværker. Der har det Noget at betyde, at Efterligningen er en værdig Efterligning, at Billedet, der gjengives, dog lader vide, at det er et virkelig Kunstværk, det skal fremstille. Paa denne Maade er det, at Kunstakademiet væsentligst har taget Sagen. Det har anseet det for at være rigtig, at Kunstneren selv som den nærmest Interesserede — og efter hans Død hans Arvinger som de nærmest Interesserede i at værne om den Af dødes Ære — fik Berettigelse dertil fremfor den Første den Bedste, hvem det behøvede at eftergjøre det. Det erode Thing vil vide, at nu over disse 30 Aar, som engang vor Kongen har bestemt som den naturlige Grænse for den aandelige Eiendomsret, har hverken Udvalget eller dets Ordfører tænkt paa at gaae.

Madvig: Ved at omtale det sidste Hensyn, Hensynet til Kunsten selv, kom den erode Ordfører, idet han omtalte Noget, der har Betydning saavel for literære Værker som for Kunstværker, dog til just at eftervise, hvad jeg har lagt Vægt paa, nemlig at Forholdet er forskjelligt. Det er ikke det samme Grundforhold, der finder Sted ved Kunstværker og ved literære Arbejder. Det eftertrykte videnskabelige Værk bliver det samme som Originalen; om det trykkes paa noget mere eller mindre godt Papir, eller om der kommer nogle Trykfeil ind i det, bliver det dog væsentlig det samme Værk. Men det bliver Kunstværket ikke; det bliver altsaa noget Andet. Det er ikke en simpel Gjengivelse. Der er Forskjel paa en Gjengivelse, hvor det Væsentlige ganske bibeholdes, og en Mangfoldiggjørelse af et Kunstværk, ikke blot i mange Exemplarer, men paa mange forskellige Maader. Men derved svæktes dette Væsenhyn. Thi Enhver veed, at han ikke kan bedømme et Kunstværk efter Andet end Originalen, medens Enhver, der har læst et literært Værk, kan sige: Jeg er berettiget til at bedømme det, thi jeg har læst det,

om end kun efter et Eftertryk, hvor der mulig kan være enkelte Trykfeil. Den derimod, der har faaet en slet Lithografi eller maastee et daarligt Kobbertryk af et raphaelsk Maleri, veed meget vel, at han ikke er berettiget til at bedømme Maleriet derefter. Det er altsaa igjen noget Forskjelligt. Det er ogsaa meget vanskeligt at ville sætte et saadant Værn om Kunstnerens Ære ved en Nærgrænse, thi Kunstnerens Ære, hans Navn og Ny har en ligesaa stor Interesse i ikke at see Værket forvansket i det 31te som i det 30te Aar. Naar vi fastsætte et vist Næremaal, saa er det, som jeg søger i en saadan Bestemmelse, at sikkre Kunstneren Frugten af hans Arbejde og, vel at mærke, den økonomiske Fordeel. Naar den erode Ordfører og de andre Medlemmer, der talte igaar, da havde sagt, hvad den erode Ordfører nu siger, at Forholdene ere beslægtede, saa havde jeg maastee ikke taget Ordet; men der blev igaar stærkt irgeret, at der ikke var den mindste Anledning til at gjøre Forskjel, og at det var det Samme, enten man talte om en ny Udgivelse, en trykt Kopi af en Bog eller om en ny Udgivelse af et Kunstværk. Det var netop det, jeg vilde gjøre opmærksom paa, at den nye Udgave af et trykt Værk, maastee med Undtagelse af nogle Trykfeil, er aldeles det Samme som Originalen. Der handles kun om en Mangfoldiggjørelse af Værket, men ikke om nogen anden Stikkelse, medens der ved Kunstværker først handles om det enkelte principale, originale Kunstværk, og dernæst om Afbildninger, mellem hvilken der er en uhyre Forskjel. Man maa ikke troe, at jeg ned sætter Afbildningernes Værdi, tværtimod, jeg er en altsor fattig Mand til, at jeg kan see originale Kunstværker, og jeg er derfor meget taknemmelig for Afbildningerne, men jeg veed, at Afbildningen ikke er Kunstværket selv. Dernæst ere disse Afbildninger ingenlunde eens, og der kommer just den Vanskelighed, som jeg fremhævede, ved at affatte en Bestemmelse om, at man skulde have Lov til paany at afbilde et Kunstværk, naar Afbildninger ikke i en vis Tid have været at faae. Man kan med Bestemthed sige, at der ikke er noget trykt Exem-